

Arne Viste
Marknesringen 2
4052 RØYNEBERG

Sola, 03.06.2014

Stavanger tingrett
Postboks 8005 Dep
0030 OSLO

ANKEERKLÆRING I SAK NR. 14-054810TVI-STAV

Ankedomstol Gulating lagmannsrett

Saksøker Arne Viste
Marknesringen 2
4052 RØYNEBERG

Arne Viste er selvprosederende.

Saksøkte Justis- og beredskapsdepartementet
Postboks 8005 Dep
0030 Oslo

David H. Andersen er oppført som saksbehandler i departementet. Han har også mottatt søksmålsvarselet, og signert svaret.

david.andersen@jd.dep.no

+47 2224 5371

Hvilken avgjørelse som ankes

Kjennelse avsagt 28.04.2014 i Stavanger tingrett, med følgende slutning: «Sak nr. 14-054810TVI-STAV avvises.»

Anken gjelder hele avgjørelsen. Saksøker ønsker at saken ikke avvises.

Hvilke feil som gjøres gjeldende ved tingrettens avgjørelse, og begrunnelsen for at det foreligger feil.

Kravets aktualitet

Tingrettens avgjørelse tar utgangspunkt i tvistelovens § 1-3. Andre ledd lyder: «Den som reiser saken, må påvise et reelt behov for å få kravet avgjort i forhold til saksøkte. Dette avgjøres ut fra en samlet vurdering av kravets aktualitet og partenes tilknytning til det.»

Jeg kan ikke se at tingretten har gjort en vurdering av kravets aktualitet i sin kjennelse, og antar at slik manglende vurdering kan ha påvirket den samlede vurdering som skal gjøres.

Ordlyden «*kravets aktualitet*» kan naturlig sammenholdes med ordlyden i § 1-1 «*Loven skal ivareta ... samfunnets behov for å få respektert og avklart rettsreglene*».

Slik kjennelsen er formulert virker det som om Tingretten i sin samlede vurdering kun har lagt ensidig vekt på ordlyden «*partenes tilknytning til det*» og tilhørende ordlyd i § 1-1 «*Loven skal ivareta den enkeltes behov for å få håndhevet sine rettigheter og løst sine tvister*».

For bedre å belyse kravets aktualitet og samfunnets behov for å avklare rettsreglene, legger jeg ved en «støtteerklæring» fra organisasjonen RIA – Rettferdighet i Asylpolitikken. Denne støtteerklæringen synes jeg på en fin måte belyser kravets aktualitet og behovet for å få kravet avgjort.

Også Grunnlovsjubileet og den pågående prosessen med å styrke menneskerettighetsaspektene i Grunnloven er momenter som bidrar til å øke kravets aktualitet. Heller ikke disse faktorene synes å være vurdert i Tingrettens kjennelse.

Det foreligger i saken «*et reelt behov for å få kravet avgjort*». Dette reelle behovet er fra min side først og fremst begrunnet i kravets aktualitet, og ikke i min tilknytning til saken. Slik det også fremgår av selve stevningen.

Påstandens punkt 1-4

Stavanger tingrett antar at tvisteloven § 1-3 må forstås slik at det ikke kan gis domsslutning for en bestemt fortolkning av rettsregler, og at det dermed ikke er grunnlag for å avsi dom med slutning tilsvarende punkt 1-4 i påstanden.

For det første er jeg da litt skuffet over at ikke denne informasjon fremkom da jeg tirsdag 25.03.2014 kl 14:00 søkte råd for utforming av stevningen hos Stavanger Tingrett ved personlig fremmøte basert på timeavtale. En dommer ved navn Eidem påpekte da at mine forslåtte formuleringer av påstandene med fordel kunne bli endret til sin nåværende ordlyd. Opprinnelig formulering var «Justisdepartementet dømmes til å innrømme at Grunnlovens § 110 omhandler alle mennesker bosatt i Norge.....» osv. Dersom mine nåværende formuleringer likevel ikke kan anvendes for en domsslutning, burde dette vært påpekt under rådgivningen. Er det ikke noen mulighet for at eventuelle feil eller mangler i utformingen av påstanden kan rettes i forbindelse med selve rettsbehandlingen eller domsavsigelsen?

For det andre synes tingrettens antakelse om at «det ikke kan gis domsslutning for en bestemt fortolkning av rettsregler» å være i strid med tvistelovens formål slik den er formulert i § 1-1. «Loven skal ivareta ... samfunnets behov for å få ... avklart rettsreglene». Dersom det er tvil om tolkningen av § 1-3, bør den tolkning velges som best sammenfaller med lovens formål slik det er formulert i § 1-1.

For det tredje bemerker Stavanger tingrett i sin kjennelse at søksmålet utelukkende angår forholdet mellom Grunnloven og annen lovgivning og myndighetspraksis. Jeg vil til dette påpeke at menneskerettsloven både er sitert i selve stevningen, samt at det er gjort flere henvisninger til den i den rettslige begrunnelsen for kravene.

For det fjerde har jeg i min kommunikasjon med justisdepartementet forsøkt å få litt mer innsikt i deres juridiske vurdering av dette, og stilt en rekke konkrete spørsmål om hva som ligger til grunn for deres tolkning av Grunnlovens §110. Mine konkrete spørsmål i søksmålsvarselet blir ikke besvart, men departementet fastholder bare sin konklusjon om at «Bestemmelsen er ikke til hinder for at norske myndigheter kan nekte utenlandske borgere å ta arbeid i riket». I denne saken anvender departementet «utenlandske borgere» på mennesker som har vært bosatt i Norge i mange år og som selv ikke opplever å ha andre muligheter. Det er dette runde svaret uten nærmere rettslig begrunnelse som gjør at også min påstandsformulering har blitt generell og rundt formulert. Dersom departementet hadde gitt en tydeligere rettslig argumentasjon i sitt svar på søksmålsvarselet kunne også påstandene vært gjort mer konkrete og målrettede.

Påstandens punkt 5

Stavanger tingrett viser til at formuleringen ikke er egnet til doms form, og at saksøker ikke har tilstrekkelig tilknytning til kravet.

Jeg viser til min argumentasjon vedrørende påstandens punkt 1-4. Angivelsen av handleplikter bør kunne rettes, ikke minst siden jeg søkte råd om utformingen av dem. Og argumentasjonen for at det skal realitetsbehandles av domstolen er først og fremst begrunnet i kravets aktualitet, og ikke i min egen posisjon i forhold til det.

Saksøkers syn på den videre behandling av anken

Det er mange mennesker som lider under dagens myndighetspraksis. Mitt primære ønske for saksgangen er saken raskest mulig gis den behandling disse menneskene fortjener.

Med hilsen

Anne Viste